

спрѣ до гарата. Ето пристигна и тренѣтъ. Изъ единѣ отъ вагонитѣ слѣзе една млада жена и почна да вика на своя мжжъ, който отиваше къмъ пощенската кола за нѣщо: „Николай, Николай!“ . . . Но Николай се изгуби по-нататѣкъ.

— Дѣдо, обърна се госпожата къмъ стареца, я прибѣгни, моля ти се, и върни она господинъ, който отива нататѣкъ. Ще те почерпя единѣ чай.

Добриятъ старецъ побърза да стигне мжжа, върна го и го заведе при госпожата. Тя извади десетъ стотинки и ги даде на стареца. Той ги тури въ джеба си и се отдалечи усмихнатъ. Жената и мжжѣтъ седнаха на една скамейка и се запиказваха.

Въ това врѣме се зачу едно шушукане изъ публиката: „Вижте, вижте, това е великиятъ руски писателъ Толстой! Който не го е виждалъ, нека го види сега“ . . .

Слухѣтъ се разнесе навредѣ. Всички устрѣмиха погледъ къмъ стареца. А Левъ Толстой продължаваше да се разхожда спокойно, безъ да обръща внимание, че за него ставаше дума.

— Дѣ, кой е Толстой? попита зачудено оная госпожа. Азъ искамъ да го видя.

— Ами ето го тамъ, она старецъ! — и ѝ посочиха великия писателъ.

Жената скочи като оживена и припна къмъ стареца.

— За Бога, Ваше високоблагородие, завика тя, простете ме! . . . Не Ви познахъ . . . Моля Ви се, извинявайте, Левъ Николаевичъ! . . . Боже мой, каква случка! . . .

— Нищо, нищо, каза Толстой усмихнатъ. Бждете спокойна, не се тревожете. Нищо лошо не е станало. Напротивъ, добрѣ стана, та се запознахме. Другъ пжтъ кждѣ щѣхме да се срѣщнемъ.

Госпожата, дълбоко засрамена, поиска да ѝ се повърнатъ десетѣтъ стотинки.

— А, не, рече Толстой весело: гологанѣтъ не давамъ. Азъ съмъ си го спечелилъ съ честенъ трудъ.

Въ това врѣме звѣнецѣтъ удари, и тренѣтъ потегли. Толстой седна на една скамейка и се зачете въ единѣ новъ вѣстникъ. Слѣдъ малко всички си разотидоха, твърдѣ развеселени отъ случката.

Отъ руски прѣведе: Ц. Калчевъ.

ЛЪВЪТЪ И ЗАЯКЪТЪ

Индийска легенда, отъ Б. Бьотигеръ

Срѣдъ една гора живѣеше единѣ лъвъ, на име Басурака, което ще рече „юначенъ“. Съ необикновената си сила той убиваше ежедневно много газели, зайци и други животни.

Единѣ день се събраха всичкитѣ обитатели на гората: газели, глигани, гаяли — това

сж индийски волове — зайци и пр., отидоха при лъва и му рекоха:

„О, господарю, защо е това безполезно изтрѣбване на всичкия дивечъ? Тебѣ ти стига едно животно, за да се наядешъ. Свържи съ насъ слѣдния договоръ: Отъ днесъ нататѣкъ ти ще си стоишъ спокойно тукъ, и всѣки день